

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637677664/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

at slumre, vel istand til at vækkes af den rette Riddersvend med det klingende Underhorn.

Stephan gik frem og tilbage paa den store Dampbaads temmelig tomme Dæk. Og jo mere gnaven han blev paa sig selv over heller ikke denne Gang at kunne finde det Løsen, der kunde bringe ham i den forønskede Stemning, og jo mere han saa søgte at nærme sig den stykkevis, desto længere flygte den, desto mere graa og plumrede blev Rhinens Vande, desto mere lig lugede Marker de bølgende Bjerge.

I de sidste Timer, paa den Strækning, inden man naar Mainz, hvor Floden ligger flad og sivkranset og ensformig som en lang Indsø, fortroed han næsten, at han ikke havde ladet Rhinen være Rhin og var kjørt ganske prosaisk med Jernbane.

Det var en tabt Dag. Spørgsmaalet var, hvorledes Nederlaget skulde gjenoprettes, ellers kunde han risikere, at hele Rejsen forspildtes eller dog ikke blev, hvad den skulde være. Han bestemte sig ved en pludselig Reminiscens, der vakttes ved en Melodi af Gounods Faust, til at gaa til Nürnberg.

Paa denne Vandring syntes hin lunefulde Dronning Mab, der hersker i Stemningernes Tryllelund, at være ham gunstig — tilfreds med den foregaaende Dag at have vist ham, at han ikke maatte stole paa hende, saa meget han end troede sig at være hendes Forbundne.

Toget kom ind til Nürnberg sent om Aftenen; det var en yndig stille Luft, og Mørket var næsten en lys Sommernats.

Det var en hverdagsagtig, lang Hotelomnibus, han steg ind i, men i samme Øjeblik, de vare komne bort fra Pladsen ved Banegaarden, vare de inde i et andet Land. Overalt de snevre, krogede Gader, i hvilke Ingen færdedes, og hvor de tændte Lygter sløt ikke kunde lyse op saaledes som langs andre Byers brede og lige Flisefortove, overalt de høje, mørke Huse med de udskaarne Billeder og Snirkler og de mange Karnapper, alle gjemmende Mørke og Tavshed bag deres rundrude, blyfattede Vinduer.

En Rigdom af gamle Melodier og Brudstykker af Sange vaagnede op i Stephan. De holdt ved det store, løjelige Hotel. Og saa tillokkende det firehundredaarige gamle Etasblissement med alle sine Krinkelkroge og labyrinthagtige

Gænge og Trapper end var, kunde det dog ikke holde ham. Han maatte ud igjen og se paa Byen selv, skjønt Portneren rømmede sig temmelig misbilligende, thi man gaar meget tidlig til Sengs i den gode Stad Nürnberg og er ikke vant til den Slags Udflugter.

Men Stephan maatte i Arabeskerne om Paulas Billed og saa have Motiverne fra en Nattevandring i den stille By over de gjenlydende Broer, hvorfra man saae den lille Pegnitzflod glide tavst langs de sovende Husrækker, imod hvis Mure den paa samme Vis havde skyllet for Hundreder af Aar siden, da de, der sov derinde, vare gjæve Riddersmænd og brave Borgere i den frie Rigsstad med deres Hustruer og skjønne Døtre.

Det var forvirrende Gader, der snoede sig og drejede sig op og ned og ud og ind og bestandig syntes at have Et eller Andet at skjule bag den næste Omdrejning. Hvilke smaa stejle Torve man saa pludselig blev lukket ind paa, smaa, ganske stille Pladser med Billeder og plaskende Springvande, hvor Vandet i evindelig Afvexling sprang ud, hist af Kvindes bryster, her af en Gaasehals, og faldt ned i de store Sten-kummer, som ere slidte af Pigernes Hæoder i mange, mange Slægtled.

Saa stod han foran Kirker, hvor de groteske Figurer og løjerlige Dyreansigter syntes at være undfangede af Kunstnere, der selv havde set æventyrlige Aabenbaringer i Naturen. Der sad disse Ansigter i deres med Stenløvværk overgroede Grotter og benyttede Nattens Skjul til at løse deres Stentræk og hviske og vrænge til hinanden.

Alt dette var herligt; alt dette var et ypperligt Akkompagnement til Digtene om det klare Ansigt med de store Øjne, alt dette var et saadant Brud med det Hverdagsagtige, som han havde ønsket.

Det anfægtede ham ikke, at mange gamle Klokker deroppe fra de smukke Taarne trolig meldte Kvarter efter Kvarter. Men midt i Digtningen blev han dog endelig legemlig træt og søvrig. Han følte, at Portneren ikke var hans Ven, da han langt ud paa Natten efter gjentagen Ringen blev lukket ind.

Han havde egentlig villet rejse videre næste Morgen for